

Malý ubohý Přemysl a koncertní kočička v Teplicích

:) ...ehm...

(20.-22.11.2009)

Hohó, čas letí jako splašený! Krásně jsem si to uvědomila, když jsem na tomhle soustředění nahlédla do loňské kroniky a přečetla si zápis, u kterého mě děsně překvapilo, že jsem ho psala já, bo mi to už úplně vypadlo...

No a jenžto nás náš nový kronikář Mípa opakovaně vyzývá, abychom o tomto soustředění něco napsali, a jelikož se mi chce, sedím zase v nočních hodinách u počítače a datluju zábavu, místo abych se šla vyspat a ráno se věnovala povinnostem... Když ono ty radosti k životu patří, že jo. :-)

Inu, na cestu jsem se nevydala ani ve skupince jedoucí lehce po "O" vlakem, ani žádným z aut. V podvečer jsem pelášila na autobus na Holešovice, chytla jsem ho jen tak tak a cestou ještě pomocí smsky žádala šéfa o navigaci od autobusu k teplickému gymnáziu. Instrukce byly přesné, navíc jsem si je doplnila o popis cesty od jednoho sympatického strážníka. :-) Ve čtvrt na devět už jsem tedy volala Socce, že stojím před gymplem a ráda bych dovnitř. Přišel mi otevřít Duf, kterýžto mě vzápětí odnavigoval nahoru, do druhého patra budovy C, kde jsme zkoušeli a spali. Musím říct, že z té doby, co jsme v Teplicích byli prvně před...kolika? Sedmi lety? Plus mínus...jsem si pamatovala zlomky, ale rozhodně ne kudy se kam na gymplu dostanu.

Vplula jsem tedy co nejnenápadněji do probíhající zkoušky a to právě ve chvíli, kdy se zkoušeli za sebou tři písničky, na které jsem s sebou neměla noty (pro bojkot domácí tiskárny a nedostatek času navštívit tiskárnu veřejnou). Nu, tvářila jsem se jako vzduch a lapala slabiky v okolí, co to šlo.

Šéf byl lehce rozladěn, což mě hned po příjezdu lehce rozladilo. Nutno říci, že měl své důvody a nelze mu to vyčítat. Maximálně nám - kolektivní vina se dá unést a hlavně by se mohla dát pro příště naší snahou eliminovat, což?

Páteční večerní zkouška byla dlouhá. Moooooc dlouhá. Snad nejdelší, co Besharmonie ve své historii pamatuje. Asi se ještě nestalo, že bychom sami škemrali, aby byla dodržena plánovaná večerka vyhlášená původně na jedenáctou, ale to víte, když vás sbormistr drtí do tři čtvrtě na půlnoc, to už by tu večerku každéj moc rád přivítal! Většina sboru taky poměrně rychle zapadla do spacáků, když už ne hned ke spánku, alespoň k poklidnému odpočinku. Za odměnu, že jsme to vydrželi, nám šéfiík přislíbil předčítat na dobrou noc Cimrmanovo České nebe, aby se nám u toho hezky usínalo. Nu, já to ani neplánovala, bo předčítání se konalo v jiné místnosti, než kde spočinul můj Spacyho pytel, ale ani místní nocležníci u posledního divadelního kusu oko nezamhouřili... Bavili jsme se výborně a těšíme se na nejbližší příležitost, kdy nám šéf knížečku dočte. :-) Odpadli jsme totiž cca ve dvou třetinách...

Sobotní ráno bylo poznamenáno jedním navýsost milým překvapením. Zrovna, když jsem se sháněla po klíčích, abych vyběhla do Prioru nakoupit něco k snídani, přišli naši milí teplíčtí hostitelé a za zpěvu "Né-se-em vá-ám sní-da-a-ni-i, jen vstá-á-vej-te, ..." nás lákali k opuštění spacáků a pochutnání si na jimi připravených laskominách. A nutno říci, dobrůtky to tedy byly fantastické!! Okamžitě se z našich nevypočítavých řad ozvalo, že do Teplic budeme jezdit častěji. :-)

Po výtečné snídani se docela příjemně zkoušelo, dopoledne z normálu nevybočilo ničím výjimečným, taková normální soustředková slušná zkouška.

Pak byla pauzička, při které se většina z nás přesunula do místních hospod na oběd. Nás bylo pět a hospodu jsme vybrali výbornou, protože jsme se najedli opravdu skvěle, bylo to vynikající a bylo toho hodně. Ani jsme všechno nedojedly, zato šéf se držel statečně a dojížděl po nás, co se dalo. :-))) Ale přiznejme mu,

energii potřeboval... Odpoledne a podvečer už byly plně v jeho režii, kdy musel ukočírovat dvousborový dav, vyzkoušet, jestli z nás půjde při koncertě vymáčkout i bez živé kapely dostatečné množství energie, nadšení, citů... Trošku adrenalinu dodávala i komunikace s panem zvukařem, kterýžto se nejevil příliš zainteresován.

Generálka proběhla. Koncert proběhl dosti pěkně, pomínou-li nepřiměřené kravení části naší pánské sekce.

Po koncertě už bylo osobní volno věnované především občerstvení a večeři a v deset jsme se začali scházet zpět na gymplu. V půl jedenácté byl sraz ve zkušebně, abychom se pak společně odebrali prohlédnout si největší lákadla místního gymnázia - naprosto famózní skleník se spoustou parádních zvířátek a poté kapli. O oboje se z velké části starají studenti a je to naprosto parádní. Škola vychází vstříc jejich zájmům a o ni se o ni rádi starají a dávají hodně najevo, že k ní mají pěkný vztah... Jo, tím by se mnozí mohli nechat inspirovat. V kapli jsme si také broukli a stalo se něco neuvěřitelného - báli jsme se tam řvát!!! Jak jsme byli rozprostřeni po kostele, asi jsme se báli do toho opřít, takže ani Svjatýj neburácelo tak ohromně, jako jindy. Zato ale se nám dařila piánka, takže Tebe poem a Signore ... to vyznělo nádherně. Juch!

Po návratu z noční exkurze jsme se ještě sešli ve zkušebně k organizačnímu komentáři před i povánočních aktivit a pak se vymýšlelo, co dál. Přes počáteční odpor k šéfovým návrhům na hry (přeci jenom, bylo asi tři čtvrtě na jednu a my byli dosti mrtví), jsme se do nich přeci jen pustili a minimálně za sebe musím říct, že mě to probralo dokonale. :-) První byla taková seznamovací komunikační hra na minutové diskuze ve dvojicích na společné otázky s prostřídáním všech zúčastněných. To by člověk nevěřil, jak zpropadeně rychle ta minuta uteče!!!

Ukázky z otázek k diskuzi:

Jaké máte vzpomínky na prenatální vývoj? (Roman)

Jaký je váš nejsilnější zážitek s Besharmonií? (já :-))

Jaký je váš nejoblíbenější lidový zvyk? (Iva)

Jaká je vaše oblíbená pohádka? (???)

Myslíte si, že si šéf vlasy geluje, nebo že mu stojí samy? (:D ... nevím kdo, ale bylo to super! :-))

Důvod, proč jste přišli do sboru. (šéf)

Jaký je váš oblíbený český kníže? (???)

Co byste dělali den před koncem světa? (???)

Myslíte si, že umíte zpívat? (???)

Čeho si na sobě nejvíc vážíte? (???)

Jaký je váš oblíbený hudební nástroj? (???) - povídala jsem si s Andulkou a úplně přesně jsme se shodly!!! I v argumentech!!! :-))

Klidně dopište další, na které si vzpomenete a pokud budete vědět, tak i autory, nechám vám tu místo, jo? :-)

Když už jsme se všichni prostřídali a pohovořil každý s každým, bylo na čase změnit zábavu a pustili jsme se do malé ubohé kočičky. :-) Riskla jsem i vážné nebezpečí, že budu uprostřed pořád, protože mě uklidňovalo vědomí, že podobně vysmátých je nás ve sboru několik, tak že se budeme alespoň střídat. :-) Pravda, byla jsem docela snadný cíl a chodilo se ke mně "na jistotu", když už nikdo jiný nezabral, ale nemýlila jsem se ani v tom, že těchhle jistot tam bylo opravdu víc. :-)) A taky se musím hrdě pochlubit, že jsem to dvakrát zvládla!!!

Snad největší obdiv si zaslouží Mípa, kterýžto bez mrknutí oka ustál naprosto všechno. Během vteřiny zahodil úsměv, nasadil kamennou masku a aniž pohnul brvou, pronesl onu osudnou větu. Klobouk dolů!!! Podobně mistrně si počínal i šéf (kterýžto je v této hře mým prokletím a jedním z mých životních cílů je zvládnout to a tuhle větu mu bez záchvatu říct!!! :-)), byl ovšem přemožen ve chvíli, kdy Socka dostala nekontrolovatelný záchvat smíchu, který hraničil s hysterií. Možná už tu hranici i překročil. :-) Když se tedy onen třesoucí se a po dechu lapající chechtací pytlík vydal šéfovi v ústrety, nevydržel a podlehl. K veliké radosti všech přihlížejících. Je nutno vyzdvihnout i výkon Verči Hálovky, která je taky machr nad machry a bezpochyby vyhrává v kategorii dívek a žen. :-) Její nepublikovatelné mňouknutí, kterým se pokoušela dostat šéfa, sem sice nezaznamenám, protože by se i ten papír musel červenat, ale všichni zúčastnění (i nezúčastnění, vid', Červo... :-)) řvali smíchy. Stejně jako při Dufových hysterických výpadech. :-)

Jako nejsvůdnější kočičku si dovolím vyhlásit Hančí, kterážto byla vskutku neodolatelná. :-)

Nu, hra to byla skvostná. Smích nás neopouštěl ani dlouho po ní... Když jsme ji ve čtvrt na čtyři (k velké nelibosti mnohých hráčů) ukončili a vydali se do koupelen k vydrhnutí chrupu, netušila jsem, co mě ještě čeká... Když jsme již se zářivým úsměvem vystoupila z koupelny a zamířila do naší spací místnosti, na chodbě se

válelo několik holek a řehtali se jako divé... No a když jen stěží tlumíte vlastní záchvat smíchu, stačí malinko... Dlouho jsem tohle nezažila, jestli vůbec někdy. Ležely jsme na zemi, chlámaly se a chlámaly a nemohly přestat. Až pozdě jsem zjistila, že nás tam šéf fotil, tak uvidíme, třeba fotky někdy přijdou... (I když bych byla ráda, kdyby prošly cenzurou... :-)

Ve čtyři jsem pak zalehla do spacáku a popřála si s kolegy "dobrou a rychlou!". :-)
to se totiž člověk snaží za čtyři hodiny času naspat poctivou osmihodinovku. :-)

Nedělní ráno je mi svědkem, že se mi to nepodařilo. :-)

Náš drahý šéfík si předsevzal, že nás všechny vzbudí a poté, co mi přímo nad hlavou rozsvítil zářivky a prohlásil ono proklínané "dobré ráno", zmohla jsem se jen na odpověď "nene!!!!". :-)

Zkouška poté probíhala dosti klidně. Neměli jsme energii ani na tlachání... :-) Šéf s námi pracoval zhruba do půl jedenácté, kdy pak spolu s Voslíkem tryskem vyrazili stíhati vlak do Prahy. Reprezentoval nás (a dalších asi pět sborů :-)) na sabatu UČPS.

My jsme ještě zkoušeli s Vítkem, který se tak poctivě věnoval Steckerově koledě, až s hrůzou zjistil, že se mu nedostává času na Dvořákův cyklus V přírodě.

Čas nás totiž tlačil, museli jsme dobalit, pouklízet a taky vyrazit stíhat mašinku. Všechno se vydařilo bez problémů, vlak jsme stihli, do matičky stověžaté dojeli a po domovech se rozprchli.

Ale nevím jak vy, já se těším, až se zase "sprchnem". :-) Třeba už pozítří na DODu, nebo popozítří na zkoušce... Soustředění to bylo zase trochu jiné, ale to je vždycky. Ale bavilo mě. Bavíte mě... A coby kočička úplně nejvíc. :-)

Nejvysmátější soustředění

O posledním listopadovém víkendu jsem zažila naprosto neuvěřitelné soustředění s Besharmonii. Začalo celkem dobře: ulila jsem se z chemie a zemáku, cesta vlakem proběhla v klidu a bez komplikací a zjistila jsem, že Teplice jsou opravdu krásné město. A to gymnázium. Boží!

Myslím, že zkoušek bylo opravdu hodně. Fakt hodně.
HOOOOOOOOOOOOOOOOOOODNĚĚĚĚĚĚĚĚĚĚĚĚĚ MOC!!!! S tím časem jsme to moc nevytůnili, ale co se dalo dělat. Zvláštní bylo jak mi to zkoušení dodalo energii a někdy kolem tý jedny jsem už vůbec nebyla unavená. Přiznávám, že někdy to byl voprus, ale jindy zase sranda. Jenom už nikdy nechci ty noty ani vidět =D.

Co se týká toho koncertu v divadle tak jediný co mi vadilo byly ty šíleně ostrý světla. Po tom co jsem zalezla do zákulisí jsem myslela, že jsem oslepla či co. Prostě takový nezvyk najednou v tom šeru. Jsem ovšem spokojená s tím představením, akorát myslím, že nebylo nutný, abych stála přímo před šéfem....=)

Ten večer po koncertě byl dlouhý.... pořádně dlouhý. A stál za to. Hra na minutu měla něco do sebe a nelituju že jsem se nakonec zapojila. Největší nářez byla však bezesporu Kočička, protože takhle jsem se nenasmála už dlouho!!! =D A potupně přiznávám, že jsem byla mezi těma smíchy se svíjejícíma kreaturama, co zmínil šéfek. Každopádně já si to užila a doufám že zbytek je na tom stejně :).

Můj zápis do kroniky (k soustředění v Teplicích):

"Plánoval jsem jet, i jsem se docela těšil, ale pak jsem se na to vysral a šel radši na dvě piva s mým funkovým tátou, s držitelem ceny Anděl v kategorii zpěvák a s jejich managerem. A tím považuji mou účast na soustředění v Buzerantovicích za užitečné a jsem s ním v rámci možností spokojen.."

Bude to stačit? Nemám to ještě rozvést? Projde to cenzurou? Zachrání to zbytek sboru od tvé neutuchající a povivé práce buzeranta (sorry, ale jak se jinak řekne vlastní jméno od buzerovat? ;))?

Já doufám, že ano!

V ; I < ;

Kdo jste nezažil, děláte chybu...:) Dne 20. listopadu jsem odjela se sborem na soustředění do Teplic. Nevěděla jsem, co mě čeká, co zažiju a jak to tam bude probíhat. Ale riskla jsem to. Docela jsem se bála a byla dost nejistá, ale když jsem začala poznávat lidi kolem sebe, pomalu se mi začalo ulevovat, jak to jsou úžasní lidi, a že jsem se bála zbytečně.....:-) Se sborem jsem se seznámila docela rychle, všichni na mě byli hodní a respektovali mě, což mě velice překvapilo. Sbor je naladěný na takovou naučnou vlnu a nikdy nevíte, co Vás v ten den potká. I Šéf mi přišel velice v pohodě na to, že je to můj profesor hudebky a profesori jsou většinou nepřijemní, ukřičení a namyšlený. To se o Šéfovi říct nedá. Je to úžasný člověk, i když jsem z něho měla ze začátku také strach. :-D Je úplně neuvěřitelné, jak je na něm vidět, jak ho vedení sboru baví, jak to prožívá a jak se do nás dokáže vcítit a vnímat nás. Nikdy jsem takového (praštěného na jednu stranu :-D) člověka nepoznala.

V sobotu jsme měli koncert v teplickém divadle s teplickým sborem. Koncert jsem si užila, kterého jsem se obávala asi nejvíce, protože jediná chyba a všichni to slyšeli. Koncert na konec dopadl velice dobře, i s malým překvapením....:-)

Teplické gymnázium mi přijde obdivuhodné a hrozně veliké. Mají tam strašnou zimu, o víkendu nám mohli zatopit ;-). Nejvíce mě asi uchvátil skleník (varan Karel) a hned po něm kaple. Obdivuju studenty, že se jí snaží opravit a jak se do toho hrnou s chutí. Hlavně obdivuju Lindu (naše malá průvodkyně), že se nám celou tu dobu věnovala, trávila s námi její volný čas a předávala nám vědomosti.

Myslím, že jsem si ten víkend užila, poznala nové lidi a hlavně úžasnou partu, kde neexistuje přetvářka.

Mockrát všem děkuju :-)

Kačka Půlpánová

Soustředko v Teplicích 20. - 22.11.2009 aneb jak jsem se nechal vlákat do sboru

Moje účast ve sboru začala tím, že se šéf asi týden před soustředkem zmínil, že by ve sboru potřebovali klavíristu, který by je doprovázel. Inu říkal jsem si, proč to nezkusit. Na soustředko jsem jel tedy s tím, že tam budu jako klavírní výpomoc. To, že tam budu i zpívat, respektive to, že tam budu především zpívat, jsem netušil.

Do Teplic jsme odjížděli vlakem už v půl jedné, takže jsem se ulil z posledních dvou hodin (včetně chemie ☺). Chvilí po našem příjezdu jsme začali zkoušet a později večer jsme pro změnu zase zkoušeli. Pro mě byl celkem zážitek zpívat věci, které jsem viděl poprvé v životě. Hlavně ty slova byly fakt krize. V sobotu jsme dopoledne opět s menšími přestávkami

zkoušeli. Večer jsme měli koncert, kterého jsem se také zúčastnil, i když jsem tu skladbu (Oratorium) nikdy předtím nezpíval. Nejvíc jsem se bál toho, že si někde dám nechtěné sóličko, tak jako že nastoupím někde, kde bude zbytek sboru mlčet. To se díkybohu nestalo a myslím, že se koncert moc povedl. Perličku koncertu ještě dodala drobná improvizace několika basů a tenorů. Večer po vystoupení jsme hráli ještě různé hry a nelze zapomenout na nejtípnější z nich – „hra na kočičku“, u které polovina zúčastněných brečela smíchy, včetně mě. V neděli dopoledne jsme opět zpívali a odpoledne využili služeb Českých drah k tomu, abychom se zdárně dostali domů.

A moje dojmy ze soustředka? Myslím, že se to celkově moc vydařilo a doufám, že ještě někdy budu mít tu čest se něčeho podobného zúčastnit. Na zpěvu se mi líbilo především to, že jsme zpívali skladby různých žánrů z různých období. Na závěr samozřejmě také nesmím zapomenout na super lidi, kteří mě tam přijali mezi sebe a ani mě tam moc nešikanovali.

Ondřej Sobíšek (Sob)